

PERIÓDICH POLÍTICH VERMELL

** SALUT PÚBLICA ** INTERESSOS POPULARS ** ARTS Y LLETRES **

D
757

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 pesseta; Un número, 2 quartos. — Surt á llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestre; Extranger, 16. —

DIPLOMACIA POPULAR

En Pau es un pagés de Cornellá, y en Pere un masover de Moncada.

Eran dos antichs amichs y companys d'armas de la guerra dels set anys, lo qual vol dir que tots dos ja reuneixen en anys prop de sige y mitj.

Lo dilluns d'aquesta setmana se trobaren en lo plà de la Boquería, y després del *Ola tu y Ola jo* de costum entraren en la següent conversació:

— Y donchs, qué tal, digué en Pau, ¿que te'n sembla de tot lo que avuy está passant?

— ¿Qué vols dir?

— Aixó d'aquestas noyas que diuhen que 'ns han pres.

— ¿Quinas noyas?

— Las Carolinas.

— Pero si no son noyas ni res que s'hi assembla.

— ¡Ah! Serán casadas.

— No, home.

— Donchs, viudas.

— Tampoch.

— Jo 't flich! Donchs digam quina mena de donas son.

— Si no son donas, talós. Se tracta de unes terras de las que nosaltres ne som los amos, y ara ha vingut un estrany á volerlas pendre.

— ¡Carambas! Si algú vingués á Cornellá á treurem del meu tros, agafava la escopeta, ó un garrot quan menos, y ja veurias com no li quedarian ganas de tornarhi.

— Ab tu sí, pero alló es diferent.

— No sé per qué.

— Figúrat que 'l que ve á apoderarse del teu tros té mes forsa que tu ó que ve ab molta gent pera resistir lo teu garrot ó la teva escopeta. ¿Qué farias llavors?

— Ja veurás, sent aixís, lo citaria devant del tribunal.

— ¿Y si 'l tribunal no 't dongués la rahó á tu per estar ja comprat per ton contrari?

— Home, aixó no pot ser, los tribunals tenen de ser sempre justos.

— Tenen, pero s'ho guardan moltas vegadas. Tu figúrat que 'l tribunal fallés en contra teva, per mes que tu tingueissis rahó. ¿Qué farias llavors?

— Primer de tot no conformarme ab lo fallo del tribunal.

— Corrent. Pero com á pesar de ta voluntat, se tiraria avant lo que contra tu s' hagués sentenciat... ¿qué farias després?

— Home, no ho sé. Pero 'm sembla qu'espe-

raria alguna ocasió per ferlas pagar totas ple-gadas al lladregot y al tribunal.

— Bueno. Y figúrat que igual que tu á molts vehins teus haguessen fet la mateixa porcada ¿qué farias?

— Oh, aixís ray. Posarnos d'acord tots los robats pera pelar als lladres y als tribunals venuts á n'ells.

— ¿Y cóm ho fariau?

— Molt senzillament. Nombrariam unsquants de mes talent pera dirigir la cosa, y quan ells nos diguessin jau! no quedaran jutjes ni lladres per un remey al entorn de nostras llars.

— Molt be. Pero figúrat que 'ls vostres geses volen negociar ab los altres á fi de veure si vos ho tornan de bonas en bonas.

— Ja veurás, jo soch molt llech, pero 'm sembla que aixó ningú ho faria.

— ¿Perqué?

— Perque si 'ls lladres t' ho tornessin á la bona, es perque estarian segurs de pérdreho á la mala; y en aquest cas es preferible deixarse de bonas, perque sempre t' quedaria'l perill de tornar á ser robat, y anant á las malas y estos-siniantlos, es alló de morta la cuca mort lo veri.

— Corrent. Pero figúrat que l'home en qui habéu posat la confiansa no pot ó no vol fer vostra voluntad, ¿quin recurs vos queda?

— Treurel desseguida.

— ¿Y si ell no vol deixarse treure y ja té gent armada y organisada per resistir vostres intentants?

— Aixó no pot ser; aixó fora massa maldat.

Deixat de brochs, y figurat per un moment que es aixís. Digam ¿qué fariau en aquest cas?

— En aquest cas joh! aixó fora indecent...

— Digas ¿qué fariau?

— No quedava altre remey que avenirse tota la gent honrada, y primer de tot estossinar als traydors.

— ¿Y si ells tingueissen molta forsa?

— No pot ser; no podrian tenirla.

— Pero ¿y si la tingueassin?

— Home, no s'hi podrian mirar trevas. Es mes lladre qui protegeix, ampara ó amaga un lladre, que 'l lladre mateix. Al menos aquest te ve cara á cara, mentras lo traydor te ven amistat pera millor enganyarte.

— Molt be. Quedém donchs...

— En que ningú dels honrats dubtaria. Avans de tot ¡jmorí 'l traidor!

— ¿Y si tingueisses d'obtar entre 'l lladre y 'l traidor?

— Primer pactaria ab lo lladre. Pero ara que hi penso ¿qué te que veure tot aixó que m'has fet dir ab lo que jo 't preguntava?

— A tu 't sembla que no hi té cap rela-ció, eh?

— Natural.

— Bueno, deixem acabar. ¿Y si 'l vostre que-fe estés ja de molt avans convingut ab lo lla-dre?

— ¡Vaya unas suposicions!

— Tan mal fetas com vulgas. Pero suposat que aixís fos.

— Donchs mira, no hi vull pensar mes, per-que tan sols de pensar ab tanta infamia, ja 'm ve rabia, y acabaria per trobarme malament.

— Bueno, deixemho corre. Pero ara, per parlar de las Carolinas, entrém en aquella xacola-teria, que aquí no estém prou be.

— ¿Y aixó?

— No te embolquis. Vina ab mi y calla, que jo m' entero de la política per uns senyors que tenim á Moncada, y sé tots los secrets de la daplumacia.

— ¿Y qué es aixó?

— No t' hi fixis, que t' hi tornarias boig. Es una cosa tant ó mes tramposa y embustera que alló que 'n diuhen la *bolsa*.

— ¿Y aixó també té algo que veure ab las Ca-rolinas?

— ¡Oh! Aixó ho es tot.

— Donchs mira, ja 't dispenso de que me 'n contis res.

— Home, lo saber no ocupa lloch. Vina ab mi, te pagaré l' esmorsar de such, y passaré tot el rato.

— M' hi convich, si pagas.

— Sí, home, sí.

— Donchs aném. Aixís al menos, encara que perdi la paciencia, no ho perdré tot.

— Y no sentirem res mes.

GIMNÀSTICH

UN CONSELL
al conegit festiu poeta PEPET DEL CARRIL

Encara que no tinguem
l'honor de coneixer moltes
com lo coneixen molts d'altres,
dispensi si 'ns permetém,
sens demanarli permís,
donarli aquí no un parell
de consells, sino un consell
d'amistat; consell concis
y de profit, que si fa
per manera de seguir
no deixant l'estil tranquil
qu' encarnat en vosté està,
li assegurém desde aquí
que agradarà encara més
á sos lectors; ben cert es.
Aquí 'l té donchs, velhaquí.

Deixis ja de tonterías atacant á certas mossas morenas, blancas y rossas; dediquis á fer poesías en política fundadas ó en la critica nascudas; porque son horas perdudas las sevas ¡malaguanyadas! Cuydis de lluhir son númer en assumptos ben formals; formi pensaments mes alts, porque fins ara, en resumé, sos versos, que ben fets son ab rara facilitat, mil voltas hem reparat que tots son jvatúa 'l mon! versos d' interés ben poch pe 'l públich, per las rahons de que tractan de qüestions femeninas jay jo 't toch! Per qué té aquesta taleya de treure 'ls drapets al sol del *bello sexo* y no vol plantejar may cap *ideya* de trascendència, ab la tática que ho sabria fer vosté? ¿per qué no vol ferho? jeh? no es pas que li falti pràctica. Nosaltres sols li advertim perque mudi de sistemes: versifiqui importants tems, y axis aquets que llegim constantment *LA TRAMONTANA*, la llegirém ab mes gust: ja veu que 'l consell es just; donchs si desde la setmana entrant veym alcansats nostre desitj com creyém, anticipadas li dem gràcias.

TRES AFICIONATS

Se 'ns ha dit que 'l senyor gobernador de la província pensa en disoldre la Junta patriòtica constituida á Barcelona.

Aplaudim al senyor gobernador.

Per qué's necessitan Juntas patriòticas manant encara 'ls conservadors y tenint la mona...

La Junta si acás deuria portar un altre nom y ser d' aquellas que no poden disoldre cap gobernador.

Estém en plé mes de Setembre.

Coincidirá aquest en algo ab son homónim del any 68?

No tardarém gayre á saberho.

Se diu que á Andalusia s'ha aixecat una partida d' una vintena d' homes, de la que n' han agafat uns setenta cinch y encara'n quedan mes de trecents.

Ay que'm cremo!

A Madrid tan sols, han sigut denunciats aquests últims dias trentatre periódichs, alguns d' ells dues vegadas al dia, ab motiu de lo de las Carolinas.

Y podem anar cridant patriotisme mentres segueixi gobernant en Cánovas.

Lo govern ha manat disoldre las manifestacions anti-alemanas encara que siga á canonadas.

Veus aquí una diferencia.

Los manifestants volen anar á canonadas ab los alemanys y 'l govern vol anar á canonadas ab los espanyols.

Tot es qüestió de gustos.

Lo govern ja comensa á considerar subversiu lo cridar ¡viva Espanya!

Ben fet... per no cridarse ¡viva 'l rey!

Per qué no tenim de tornar á cridar *vivan las cañas?*

Diu un periódich d' Alemania:

Ara 's veurá fins á quin punt lo rey Alfons es senyor de son país.

No seria estrany que aviat se vejés.

Sobretot si fos veritat lo patriotisme de que fan gala tanta gent.

De l'estat de vergonya á que habém arribat baix lo domini dels conservadors, pot donár-nos mostra los següents párrafos que copiem

d' un periódich de Madrid, casi ministerial, y qual escrit no traduhim pera que no perdi son pujat color y pera que no's cregue que ab la traducció exagerém.

Diu aixís *El Dia*:

«Melgares cuenta con padrinos poderosos en todos los partidos, y para mantener su influencia en Madrid, paga mensualmente un seguro de 10.000 reales, que son enviados á la capital. No se sabe quién es el que percibe este dinero.

»Desde hace bastantes años Melgares vive principalmente del contrabando, que ejerce en gran escala con su partida, y cuando no tiene este recurso apela al terror, amenaza á los propietarios y reparte entre ellos sus contribuciones, y puede decirse que domina en absoluto en la provincia de Málaga. Tiene ya un capital en fincas de campo por valor de unos 40.000 duros, debido todo al robo y puesto á nombre de sus parientes.

»En las luchas electorales, Melgares ejerce gran influencia; de aquí que muchas personas elevadísimas lo protejan, otras lo hacen por miedo y otras por la parte que reciben en las exacciones y contrabandos.

»A Melgares se le ve muy amenudo en los cafés de Málaga, y se le ha visto alguna vez hasta en centros oficiales de Madrid.»

»Y finalmente, Melgares, después de visitar frecuentemente Madrid y de ser visto y conocido, sigue dominando en Andalucía como un verdadero soberano. Exige y cobra tributos, paga sueldos que le aseguren la impunidad, tiene participación en la política y se confunde con los hombres honrados.»

Ja no té que dirse que de bandoler á ministre sols vagi un pas; lo que pot assegurar-se es que la política y 'l bandidatje es ja una mateixa cosa.

Pot dirhos sino l'*honrat* Melgares, agent electoral y personatje polítich, assaltador de camins y lladre de profecía, etz., etz.

Algunas nits á Barcelona han dormit jefes y oficials de tropa als quartels.

Se passejan gran número de polissonts ab la carrabina al coll.

Y un fort destacament de civils guarda la plassa de Sant Jaume, dormint á ca la Ciutat.

Jo ja 'ls diria á mos lectors lo que fa 'l cas, pero jah fillets! en aquests temps de Melgares y Biscos, lo fiscal vigila molt, y 's porta mes fàcilment un honrat periodista á presiri, que no pas se castiga un malfactor.

Sort que ja vostés las entenen totas.

Diuhen que la qüestió d' ordre públich preocupa tant á las autoritats barceloninas, que ja fa alguns dias que no's cuidan de sanitat ni de res mes que d' apuntalarse.

No 's pot negar que la cosa promet.

Ha mort en Posada Herrera.

Es casi segur que ja no cambiará mes d' ideas lo president del ministeri mes liberal de don Alfons.

Per patriotisme diuhen que 'l comers deixará de comprar á Alemania.

«Lo que no 'ls convinga,» voldrán dir.

Perque d' altre modo...

No m' empasso la bola.

En lo ministeri se diu que hi han divergencias.

No ho creguin.

Tots los ministres están unànimement conformes... en seguir menjant.

Que es lo únic que 'ls interessa.

També 'l patriotisme á Berlin ha fet de las sevas.

Uns quants xicots ab sabres de fusta y algunos homes mes canallas que 'ls xicots han anat per los carrers de la capital d' Alemania cridant ¡mori Espanya! y ¡visca en Bismark!

Podrán ser tan ilustrats com vulgan los alemanys, pero en aquest fet han sigut molt mes animals que 'ls espanyols (y aixó no ho dihem pas per patriotisme).

Aquí s' ha comés la tontería de cridar ¡mori Alemania! pero en cambi ningú ha sigut prou ximple pera cridar ¡visca en Cánovas!

No hi ha res mes indigna que besar la mà del buixí que 'ns endogala.

Tothom veu un gros misteri en lo succehit devant de la isla de Yap, capital de las Carolinas, entre 'ls barcos espanyols y 'l alemany que plantà allí la bandera de son amo.

Mentre los espanyols estiguieren tres dias sols, tocantse la pampa y preparant lo desembarch, los alemanys arribaren á entrada de

fosch (joh!) y desembarcaren desseguida present possessió á la carrera d' aquell territori.

Los nostres tenian de ferho á l' endemá.

¡Eh qu' es ben casual?

Y consti que si algú vol profundizar algo en aquesta qüestió, lo fiscal denuncia fins á la mare que l' ha parit.

Y podem anar entussiasmants de patriotism.

Molts periódichs parlan de derramar fins la última gota de sanch.

Suposo que aixó ho dirán pe 'ls pollastres del galliner de la casa d' algun company de redacció.

No podem nosaltres dir altre tant.

Com que cap redactor de *LA TRAMONTANA*, per molts ous que gasti, crie gallinas.

Aquells dias s' ha parlat molt del patriotism del exèrcit.

Y d' estar unànimement conforme ab la opinió pública.

En Cánovas té la mes complerta confiansa de la corona, y tot continua com un mes avans, sens haberhi hagut per ara cap daltabaixa.

Del patriotism del exèrcit que me 'n plantin un pegat al clatell, pera curarme 'ls ulls de poll.

Ab aixó de las Carolinas s' han quedat molt tranquillos tots los obrers sense feyna ni pa pera posar á taula.

Al arribar l' hora del ápat llegeixen un tros bêlich d' algun periódich monárquich, y no poden menos de quedar tips.

¡Com que 'l patriotism fa miracles!...

En Sagasta ha dit que estava disposat á acceptar lo poder.

Aixó sí que ho creyém.

Y que declararia desseguida la guerra á Alemania.

Com ja sab que aixó no li permetrian...

Hi llegit en un periódich madrileny que don Alfons fa nosa pera certs plans y algunas aliances que...

¡Arri allá, malehida ploma!

¡No 'm volia ara comprometre?

¡Qui sab si potser també estarà venuda al orde de la reacció?

¡Lluny d' aquí, bandarra!

Y quedém en que no hi pensat res, senyor fiscal.

A Badajoz han detingut uns toreros pera fumigarlos.

¡Criminal attentat!

Aixó casi be es atacar las altas institucions del país.

Son moltas las queixas que continúan ab motiu dels bonos que 's reparteixen.

Atrafegadas las autoritats pera salvar la patria, no 's cuidan ja de vigilar carnicers, adroguers y forniers, que fan de las sevas esplotant miserablement en las calitats y quantitats de matèries que suministran.

Estém en temps que 'l bandidatje prospera.

A Úbeda va alterarse l' ordre per la qüestió del consums.

L' arcalde diu que va dominar lo motí sens apelar á la fosa.

Es probable que 'l govern destituixi al ciutat arcalde.

¡Ahont s' es vist no haberhi ni un sol mort?

Aixó sora la decadència del principi d'autoritat.

¡Fora, fora aquest arcalde!

Se 'ns ha dit que alguns potecaris, quan despatxan de nit medicinas ab lo selló de l' arcaldia (que las donan sens cobrarho del que va á buscarlas), no 's prenen la molestia de pesar los ingredients que marcan las receptas, sino que tot ho clavan á raig y á ull, y mes de quatre vegades sens poder espavilarse la son.

D' un sabém que van demanarli ayuga naix y va donar ayguarrás.

A n' aquest pas aviat los potecaris farán com en Cánovas.

Que li demanan patriotisme y ell dona denuncias.

A Saragossa ha faltat poch pera que s' escapés un pres polítich.

De veras ho sentim que hagi faltat poch.

Massa que ha sigut.

Se diu que 'n Ruiz Zorrilla es per Espanya.

Que l' govern tracta de declarar l' estat de siti, y que...

Vamos, que per aquest camí ja veig una miquera mes clar lo del patriotisme.

Pot ser al cap-de-vall.

Lo senyor Antequera, aquell general que segons diuen sortí de ministre per ser una nullitat, s' ha encarregat del mando de la esquadra espanyola.

Si no es millor marino que fou ministre, ja podríam anar á Berlin... nadant.

Pero sense guardar la roba.

L' INFERN

Hi ha en lo mon un cert local, segons diu la religió, que l' que no's porti com cal ó en eix mon fassi algun mal, un cop mort no té perdó.

Allí té d' anà á parar, sense que ningú l' defensi, si à missa no vol anar, si acostuma á renegar ó be mal del clero pensi.

Suposo que haurán comprés quin es eix local etern que l' que hi entra no 'n surt mes: donchs per si no ho han comprés aquest local es l' infern.

Hi ha algú que 'm puga dir aquest local ahont se troba? Donchs que m' ho vinga aclarir, perque 'm podrà convertir si me 'n sab doná una prova.

Sols los llanuts això creuhen, perque tenen en los ulls una vena, que no hi veuhen, y creyent lo que no deuhen s' empassen aquets embulls.

Llanuts que penséu guanyar la gloria ab joyós anhel fentos un tip de resar, d' anà á missa y confessar...

... i si després no hi ha cel?

¡Quina cara posaréu al trobarvos enganyats!

¡De quin modo parlaréu al juntarvos vuyt ó deu!

¡Si 'n diréu de disbarats!

Y al veureus avergonyits perque en va fou lo resar y 'l dar cops en vostres pits, diréu molt avergonyits:

—¡Nos la van ben aixecar!

Creyeume, feus esquilá que no os quedí gens de llana, y així os podré esplica que l' únic infern que hi ha es sols en la vida humana.

¡L' infern! ¡voléu mes infern que l' que tenim aquí á Espanya, qu' es lo tenir un govern que 'ns està donant torment pelantnos com una canya!

¡Voléu mes infern que un pobre que traballant dia y nit no pot portà un quartó á sobre, y perque un jornal curt cobra ni menja ni va vestit?

¡Qui encar mes infern demana en temps tan calamitos, sens feyna, salut poch sana, que en Bismarck islas afana y 'l govern li va fent l' os?

L' infern mes desventurat, que ja està ben fresch qui l' logra, es lo d' aquell desditzat que á mes de serne casat encar té de viure ab sogra.

PEPET NASPLÁ

Ja s' ha acabat la missió á Sant Joan Lasfonts.

La setmana passada pegaren un bram cada dia desde l' cubell del Esperit de Ví, y diumenge s' acabá l' arrós ab xerrameca extraordinaria y treta de santcristó gros pera anar á visitar en Se-bestia.

La prèdica fou tan carcamal com sempre acostuman á ser, renegant dels periódichs sens per aixó gosar á nomenar LA TRAMONTANA, ab la que anava lo fort de la tirria, per ser lo periódich de mes circulació en aquell poble, y per haberse ja ocupat de las funcions d' aquell teatro clerical.

També va ocuparse l' predicayre en fer estadística coleràica, clavant cada guatlla capás de tapar lo sol, tot pera fer creure que valia més com á remey lo anar á las funcions de llana que pendre láudano ni camamilla.

Per supost, que 'ls feligresos se 'n van anar tan convensuts com tres y dos fan quinze.

També va donar lo missionista baladrer un altre sistema alopàtic de curar pecats.

—Quan un digui un pecat, cridava desde l' recambró del sagrat colom, que 's dongui un pessich ben fort á sa propia pell ó que fassi desseguida un petó á terra.

Ja tenen los devots un' altra recepta pera salvar l' ànima.

Si la saben aprofitar, es fàcil que á copia de pessigarse y anar de morros per terra se 'ls obri l' forrellat del cel encara que hi truquin ab camisa y calsets.

La escena en una sagristía.

—Miris, senyor rector, li portém per batejar á corre-cuya aquesta criatura, que s' está morint. Jo soch la padrina y aquesta altra senyora la llevadora.

—Bueno, jo tinch d' anarmen á afeytar, y sent lo cas tan urgent, pot batejarla la llevadora mateixa.

—Es que si jo ho faig, digué la aludida, després vosté hi té que dir, y tot son dificultats.

—Bueno, no 'm vinguéu ab cansons, que jo tinch altra feyna.

Y feu ademan d' anarsen.

—Aquest es lo modo que té d' ensenyar la religió? exclamá indignada la padrina; ¡si jo os ne tingués de dur de criaturas á batejar!

Al sentir aixó l' rector se gira, li espurnan los ulls de rabbia, va dret á la padrina, y aixecant ab violència una de las potas que l' aguantan, la dirigeix furiosament contra l' ventre de la pobra dona.

Sort tingué aquesta de veure la acció del esotanat y ab un ràpit moviment enderrera lográ que la reverenda ferradura no més li fregués la roba, pegant á l' ayre lo fort de la sagrada guita.

Durament llavors apostrofaren las dues donas al rector, que no sabent ja quin partit pendre, se n' anà dihent:

—Anéusen cap á casa que ja hi trobaréu lo vicari.

Així ho feren las donas; pero al trobar lo vicari, aquest va dirlos que l' rector tenia las claus de les fonts, y que de consegüent no podia remullarse l' cap á la criatura, que al fi no sabéu si van tenir de fer la funció á casa de la partera ab l' ayga dels signrons de la escudella.

Jo no 'ls diré pas ahont aixó va succehir, pero si ho volen saber, tal vegada los podrá donar informes lo rector de Sant Joan Lasfonts.

Lo rector de Can Joan Lasfonts (¡tornemhi!) va anar á confessar un malalt qu' estava á las acaballadas.

Bueno, aixó no téres de particular.

Pero l' rector fumava tot prenent la confessió, lo qual advertit per la esposa del malalt, digué al rector:

—Miris que l' fum del cigarro lo molesta molt al malalt.

A lo qual contestà evangèlicament lo burot negre:

—¡Y ves que 'm fa á mi aixó! Per algo será que sumi.

Aquí del amor al próxim.

Y del temor d' arreplegar algun mal que l' fes anar á pendre xacolata ab Sant Pere.

Lo senyor rector de Sitges es d' aquells que no están per brochs ni romansos en matèries de quartos.

La setmana passada va morir en aquella vila una donzella, y la atribulada familia de la difunta feu passar recado á la iglesia á fi de preparar son enterro, tocar á morts y fer un be de quatre pessetas.

Poch després de tornar lo comissionat dihent que ja estava dispositat tot, se presentà lo rector

á la casa mortuoria preguntant «ab qui 's te»na d' entendre pera cobrar alló del be de quatre pessetas, perque semblava res, y lo total »pujaria una bonica cantitat.»

Los interessats, sorpresos ab tan inoportuna visita, li contestaren «que fes lo que se li habia demanat, y que després ja sabia ahont era la casa de la difunta pera portarhi l' compte.»

Ab aixó debia quedar algo mes descansat lo reverent.

—Pero quan deixarán de fer ridiculesas aqueta gent per sa afició á la moneda?

Per haber tingut á Besalú un home la energia de voler morir tal com havia viscut, es á dir, fora de la religió catolicà, lo rector va oposar-se á que s' enterrés en lo cementiri, y va sortir en la seva.

Per supost, que al mort l' ha tingut sense cuidado que l' enterressin en sagrat ó en reconsagrat.

Aquí lo únic vergonyós es que 'ls capellans puguen encara fer tant de las sevas.

A Saragossa, parroquia de la Magdalena, hi ha hagut un capellà que n' ha erradas tantas com n' ha dit.

Al principi del cólera va anunciar desde l' cubell sagrat que alló no fora res, y efectivament.... va desarrollar-se d' un modo alarmant.

Ara fa uns quants dies que va dihent que per càstich dels nostres pecats no quedará ningú pera contarho, y precisament dir això y baixar y casi desapareix l' cólera ha sigut tot hui:

Cada miquel que la providència dona als seus, n' hi ha pera llogarhi cadiras.

Se 'ns assegura que l' rector de Sant Pau de nostra ciutat anà á confessar un coleràich en lo carrer de Sant Martí, y que trobantlo en lo periòdic fort de la rampa y estant fentli fregas los que l' cuidavan, manà que tots se retiressin y 's deixessin de remeys pera confessarlo, com així va ferse.

Lo malalt va morir poch després.

No sabém aquí qué mes admirar.

Si la inhumanitat del rector al fer suspender 'ls remeys en aquell període del mal, ó la indignitat dels de la casa al donar cumpliment ó tan bárbara ordre.

¡¡¡ A LAS ARMAS !!!

¡Espanyols! Una potència inflame y desvergonyida, á lluyta altra volta 'ns crida per la santa independència.

Fora aquesta divergència qu' entre nosaltres se nota.

¡Guerra al astut que 'ns explota ab inatint ruï i salvatje!

¡Ciutadans, pit y coratje per vence al vil que 'ns assota.

Es l' hora ja de lluytar. Cansats estém de sufrir.

Preferim primer morir que tiranía aguantar.

Per tot habém d' escampar de patria lo rudent crit, y ab lo front alt y ab despit, del dolent femne xinxas.

Ja es hora... ¡A las Carolínas!

¡¡A Alemania!! — No. ¡¡A MADRIT!!!

JUANITO CATALÁ

XARADA

La primera es musical, la dos part del cos humà. Per lograr la tot, quants n' hi ha que darian molts mils rals.

J. STARAMSA

**

GEROGLÍFICH

:: agost k

p ll

aaa

abril k r

k k

M. GARDÓ

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA: — Si-cart.

GEROGLÍFICH: — Lo millor tresor es la salut.

Tipografia LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6; Barcelona

UNA CONSULTA

Una diarrea pitjor que l' escape d' una canyera, ab la particularitat de trobese palleringas estranyas en cada un dels trastos ab nansa que fan lo servey per la retaguardia, obligan á cridar consulta de notabilitats.

Tinch l' honor de presentarlos al metje de la casa, D. Pau Garrons, molt entés en aficcions de ventre y desarreglos de la budellera animal. Es partidari dels cataplasmas.

D. Ignocent Barrigueras: condecorat ab totes las creus de variors cementiris, académich de Vallvidrera, y president honoriari del gremi d' enterramorts.

D. Lleó Terremotos (a) *Metje xino*. Es un trunfo per la sífilis y l' venéreo, puig no gasta mes qu' estisoras, pinsas y xarrach.

Las tres eminencias se tanca en una sala, y un cop declarada la gravetat d' aquell cas coléric, decideixen per unanimitat... jugar á la bascambrilla.

Passan dues horas y s' plega joch. Lo metje xino esplica extensament las aplicacions de la serra en los cassos de cólera-morbo-assiàtich. L' auditori se commou.

Lo senyor Barrigueras declara que l' malalt no té cura; lo metje Garrons assegura que á copia de cataplasmas té de salvarse. Confusió general.

Cataclisme científich, La sabia trinitat juga á caball fort, y avisan que l' malalt ha fet la última ganyota.

Lo dictámen facultatiu certificará que l' difunt ha mort de un atach de cólera fulminant.

Y la autopsia demostrará á tots los espanyols que l' tabaco d' estanch se té de continuar en la llista de las epidemias.